

11. Korabeli beszámoló a földvári internálótáborban raboskodó magyarok kétségbejuttató helyzetéről. 1945 február közepe.

Január 22-én látogattam meg először István nevű fiamat. Egy velem jött asszonnal bementünk a tábor halottas kamrájába, ahol az asszony férje feküdt holtan, mellette még 13 halott volt kiterítve. Első látogatásom alkalmával személyesen beszélhettem fiammal, és át is adhattam neki a magammal hozott élelmiszert. Azután még több ízben próbáltam felkeresni, de többé nem tudtam vele találkozni. Az élelmiszereket mind elvették tőlem azzal, hogy az irodán átadják neki. Most, február 18-án ismét együtt jöttünk az említett asszonnal fiam meglátogatására, de nem engedték meg senkinek, hogy hozzátartozójával beszéljen. A véletlennek köszönhetem, hogy tudtam vele beszélni... Arra a kérdésemre, hogy az előző alkalomkor beadott csomagjaimat megkapta-e, azt mondta, hogy nem... Amíg a tábor kapujában álltunk, több száz asszony jött, akik csomagokat hoztak a német foglyoknak. Minket nem engedtek beszélni a magyar foglyokkal, szász asszonyok ezzel szemben annyit beszélgettek a német foglyokkal amennyit akartak... Tanúja voltam, amikor két magyar fogoly, akik egy szekérrel az ürüléket hordták ki, visszafelé jövet a kapu előtt álló szász asszonyoktól, akik előtt kosarakban állt a sok német fogolynak szánt kenyér, egy darabocska kenyeret kértek, de a szász asszonyok nem adtak nekik. Ugyanaznap két másik fogoly hordágyon hozott ki a táborból egy beteget, akiben egyikünk a csíkszentdomokosi Bara Albertet ismerte fel. Mindkét lába le volt fagyva, cafatokban lógott le a hús róla. A két szerencsétlen, az éhségtől teljesen legyengült fogoly alig tudta emelni a hordágyat. Az örök hangosan kacagtak, mikor ezek kínlódtak... Láttam, hogy a foglyok sírjait is a végképpen legyengült foglyokkal ásatják, de ezek nem képesek annyi sírt ásni, amelyekbe a naponta elhalt foglyokat el tudják temetni. Asszonyok beszélnek, hogy a múlt héten 19 fogolyt, akik átálltak a román vallásra, szabadon bocsájtottak.

A levelet a Világosság, 1945. március 1.-i száma közli.